

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: BR-3Er/22/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6313200079
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Gálová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6313200079.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica, pracovisko Brezno, v exekučnej veci oprávneného Sociálna poisťovňa so sídlom v Bratislave, pobočka Banská Bystrica, so sídlom Kapitulská 27, IČO: 30 807 484 proti povinnému E. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Y., M. S. XXX/XXX o vymożenie uloženej povinnosti zaplatiť 349,18 Eur poistného a prísl., vykonávanej súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Ďuricom, ExÚ so sídlom Zvolen, Borovianska cesta 2564/17, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť oprávneného proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky, č. k. BR-3Er/22/2013-23 zo dňa 30. 04. 2021 ako nedôvodnú zamietal.

odôvodnenie:

1. Poverením Okresného súdu Brezno č. 5603 * 047525 zo dňa 15. 01. 2013 bol súdny exekútor Mgr. Pavel Mika poverený vykonaním exekúcie a vymožením pohľadávky oprávneného vo výške 349,18 Eur poistného s príslušenstvom.

2. Súdny exekútor Mgr. Pavel Mika doručil súdu návrh na priznanie trov exekúcie vo výške 95,77 Eur z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz ku dňu 01. 08. 2016 a exekúcia bola ex lege zastavená. Súdny exekútor Mgr. Pavol Mika bol odvolaný ku dňu 30. 11. 2020, pričom jeho nástupcom v zmysle Exekučného poriadku sa stal JUDr. Jozef Ďurica.

3. Súd zistil, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1K/6/2016 zo dňa 22. 07. 2016, bol na majetok povinného vyhlásený konkurz. Uznesenie bolo zverejnené v obchodnom vestníku dňa 01. 08. 2016.

4. Podľa § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelovanie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

5. Na základe uvedeného súd postupoval v zmysle Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017.

6. Uznesením Okresného súdu Brezno, č. k. BR-3Er/22/2013-23 zo dňa 30. 04. 2021, bol oprávnený zaviazaný podľa § 196 a nasl. Exekučného poriadku nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 79,84 Eur, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

7. Oprávnený podal v zákonnej lehote proti uzneseniu Okresného súdu Brezno, č. k. BR-3Er/22/2013-23 zo dňa 30. 04. 2021 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) sťažnosť. Oprávnený v podanej sťažnosti uviedol, že považuje nárok súdneho exekútora na priznanie trov exekúcie za

premlčaný a napadnuté rozhodnutie za nezákonné. Oprávnený má za to, že nárok súdneho exekútora na priznanie trov exekúcie je premlčaný, keďže si súdny exekútor si neuplatnil zákonným spôsobom nárok na priznanie trov exekúcie v premlčacej lehote ustanovenej príslušným právnym predpisom. Uvádza, že pokiaľ bola exekúcia zastavená

ex lege dňom vyhlásenia konkurzu a trovy exekúcie sú majetkovým právom súdneho exekútora, mal si ich ten uplatniť v rámci všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty. Poukazuje pritom na ustanovenie § 101 zákona č. 49/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a na rozhodnutie KS BB sp. zn. 43CoE/366/2012.

8. S prihliadnutím na uvedené oprávnený navrhuje, aby súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vo veci opätovne rozhodol tak, že súdnemu exekútorovi trovy exekúcie neprizná.

9. Súd vyzval súdneho exekútora, aby sa vyjadril ku sťažnosti oprávneného proti napadnutému rozhodnutiu.

10. Súdny exekútor v stanovisku ku sťažnosti uviedol, že sťažnosť oprávneného proti napadnutému rozhodnutiu považuje za nedôvodnú a napadnuté rozhodnutie za vecne správne. Uviedol, že nárok na náhradu trov v prípade vyhlásenia konkurzu, priznáva súdnemu exekútorovi priamo zákonné ustanovenie, a teda o nároku na náhradu trov exekúcie nerozhoduje súd. Súd rozhodne len o ich výške. Konštatuje, že tvrdenie oprávneného, keď uvádza, že nárok súdneho exekútora na priznanie trov exekúcie považuje za premlčaný, je nutné vyhodnotiť ako nesprávny a nemajúci oporu v zákonnej úprave. Oprávnený síce správne konštatuje, že exekúcia bola zastavená ex lege vyhlásením konkurzu na majetok povinného a že dňom zastavenia exekúcie v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok povinného vzniká súdnemu exekútorovi voči oprávnenému nárok na náhradu trov exekúcie. Oprávnený však podľa názoru súdneho exekútora pri podávaní sťažnosti prehliadol skutočnosť, že napadnutým uznesením exekučný súd nerozhodoval o nároku na náhradu trov exekúcie, ale rozhodoval len o výške trov exekúcie, a to v rámci druhej etapy rozhodovania o trovách, vychádzajúc z účinnej právnej úpravy civilného procesu. A teda tvrdenie, že nárok súdneho exekútora na náhradu trov exekúcie je premlčaný, nemá oporu v žiadnom zákonom ustanovení a je v rozpore s princípom právnej istoty.

11. Podľa § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka, občiansky zákonník upravuje majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb, majetkové vzťahy medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahy vyplývajúce z práva na ochranu osôb, pokiaľ tieto občianskoprávne vzťahy neupravujú iné zákony.

12. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

13. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

14. Podľa § 250 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“), ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

15. Podstatným obsahom sťažnosti oprávneného voči napadnutému rozhodnutiu je tvrdenie oprávneného, v zmysle ktorého je nárok súdneho exekútora na náhradu trov exekúcie premlčaný. Na posúdenie uvedeného tvrdenia je v prvom rade potrebné vymedziť povahu právneho vzťahu medzi účastníkmi exekučného konania a zároveň určiť, či na uvedený právny vzťah možno aplikovať súkromnoprávny inštitút premlčania.

16. Podľa § 5 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má súdny exekútor postavenie verejného činiteľa, pričom výkon exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Verejnou mocou je taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach alebo povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu

(sp. zn. I. ÚS 191/92). Medzi účastníkmi exekučného konania ide o verejnoprávny vzťah, ktorý zabezpečuje funkciu štátu, keď súdny exekútor vystupuje voči účastníkom konania ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci (sp. zn. II. ÚS 165/2012). Súdny exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy

štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom a subsidiárne Civilným sporovým poriadkom (sp. zn. 3 Cdo 58/2009). Na základe uvedeného možno konštatovať, že základný vzťah medzi súdnym exekútorom a oprávneným v rámci exekučného konania je vzťahom verejnoprávnym. Súdny exekútor (verejný činiteľ) vykonáva exekúciu (výkon verejnej moci) na základe ustanovení Exekučného poriadku, za subsidiárneho aplikovania ustanovení Civilného sporového poriadku.

17. Účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby tie v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti (rozhodnutie KS BB sp. zn. 13Co/162/2018). Občianskoprávne vzťahy sú upravené normami súkromného práva a sú založené na princípoch právnej rovnosti ich subjektov; práva a povinnosti, ktoré sú obsahom právnych vzťahov tejto povahy vznikajú na základe prejavov vôle vyplývajúcich z princípu autonómie vôle subjektov. Vzťahy, ktoré sú založené na nerovnom právnom postavení ich účastníkov a v ktorých orgány verejnej moci rozhodujú o právach a povinnosti účastníkov na báze autoritatívnosti, sú verejnoprávne (sp. zn. 3 Cdo 58/2009). Z uvedeného vyplýva, že inštitút premlčania pôsobí na subjekty súkromnoprávných vzťahov, ktoré sú upravené normami súkromného práva, riadia sa princípom rovnosti účastníkov konania a vznikajú autonómnym prejavom vôle.

18. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že inštitút premlčania, ktorý je upravený normami súkromného práva a ktorý možno aplikovať primárne na súkromnoprávne vzťahy, nemožno aplikovať na nárok súdneho exekútora na trovy exekúcie, ktorý v uvedenom prípade vzniká priamo zo zákona (nevzniká autonómnym prejavom vôle účastníkov konania), v rámci verejnoprávneho vzťahu, ktorý sa neradi princípom rovnosti účastníkov konania. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že exekúcia sa vykonáva na základe a v medziach Exekučného poriadku, za použitia ustanovení Civilného sporového poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje. Exekučný poriadok ani Civilný sporový poriadok v žiadnom svojom ustanovení neupravujú tzv. „premlčanie trov exekúcie“, pričom Exekučný poriadok umožňuje subsidiárne aplikovať jedine ustanovenia Civilného sporového poriadku, nie Občianskeho zákonníka. Nárok súdneho exekútora na trovy exekúcie sa teda nepremičuje.

19. S prihliadnutím na uvedené súd sťažnosť oprávneného podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, § 250 ods. 1 Civilného sporového poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.